

Shqiptare – Albanian

Çfarë është e mundur...

Nga John Shortell

E drejta e autorit © 2004 deri në 20 21

Kjo është një histori që do t'ju befasojë dhe madje mund t'ju ketë vështirësi të pranoni atë që ka ndodhur në të vërtetë. Nëse ju keni përjetuar një "mrekulli si" ngjarje të veten, ose është dëshmitar për atë, tani ju e dini që ju nuk jeni vetëm dhe ajo 's ok për të folur për këtë. Shumë nga këto mrekulli ndodhin dhe njerëzit i hedhin poshtë për shkak të qëndrimit të atyre që i rrethojnë. Unë u bekova me një nënë që besonte në mrekulli dhe e nxiti atë brenda meje.

Kjo isn ' t vetëm një histori, ajo ' s një mundësi për ju për të mësuar se çdo gjë është e mundur në jetën tuaj. Përmes tregimit do të flas për atë që kam mësuar dhe si arrita të jem në gjendje të praktikoj dhe zhvilloj këto aftësi, të cilat besoj se të gjithë i kemi. Unë nuk mendova vetëm se çfarë ishte e nevojshme, megjithëse në fillim të jetës sime i besova asaj që dija intuitivisht dhe në moshën 28 -vjeçare fillova të stërvitem, praktikoj dhe zhvilloj këto aftësi deri në atë pikë sa kjo histori nuk ishte vetëm e mundur, por ndoshta, ndoshta, edhe e pashmangshme. Synimi im është t'ju tregoj se mund t'i mësoni këto aftësi dhe të krijoni ndryshime në jetën tuaj pavarësisht nga rrethanat në të cilat gjendeni .

Nëse jeni të interesuar të rimarrni kontrollin e jetës dhe rrethanave tuaja, atëherë lexoni dhe kontaktoni me mua në mënyrë që të fillojmë procesin edhe për ju. Nëse tashmë keni kontroll mbi gjithçka dhe është lundrim i qetë për ju, atëherë jeni si unë. Unë nuk po kërkoja asgjë si ajo që po ofroj këtu, sepse tashmë isha i suksesshëm dhe po krijoja mrekulli më të vogla tashmë në jetën time. Ajo që kam kuptuar është se ajo është ofruar për mua kur isha 28 mundësojnë d më të lehtë të mësojnë të tjerët për të bërë pikërisht atë që bëj unë. Pjesën më të madhe të jetës sime do t'u flisja për këtë me të tjerët dhe ata nuk ishin në një vend ku ata pranuan ose kuptuan atë për të cilën unë po tregoja. Kjo ndoshta edhe ju. Me disa prej nesh, mësimi ynë është të bëhemi më të mirë në ndarjen me të tjerët të asaj që tashmë dimë. Për disa prej jush mësimi i këtij informacioni për veten tuaj është përparësia .

Cilado qoftë për ju, ju siguroj se ka vlerë këtu për ju, edhe nëse thjesht për të thyer akullin, gjërat që ne menduam se ishin të pamundura janë në fakt të mundshme dhe madje mund të bëhen të mundshme ...

Në rregull, historia është se më zuri gjumi në timonin e makinës sime dhe u përplas me një shtyllë kokë më kokë dhe atë mbrëmje përfundova në njësinë e kujdesit intensiv dhe stafi mjekësor nuk më priste të jetoja natën. Të nesërmen ai donte të hiqte 1.5 nga mushkëritë e mia dhe disa organe të tjera 2.5 ditë më vonë dola nga spitali pa operacion.

Kështu që

Çfarë është e mundur kur... ..

- Unë e di qëllimin tim
- Unë i besoj vetes deri në pikën ku jam i gatshëm të ndjek pasionin dhe dëshirat e zemrës sime dhe vlerësoj ndjeshmërinë dhe frymëzimet e mia

Jeta para aksidentit me makinë

Për gjithë jetën time e dija se do t'i ndihmoja njerëzit të besonin tek vetja dhe intuïta e tyre e brendshme. Fillova një biznes duke i mësuar njerëzit nga kanë ardhur, ku po shkojnë dhe pse janë këtu, duke e kuptuar veten shpirtërisht. Kisha dhënë mësim me kohë të pjesshme që nga viti 1987 .

Në vend që të rritja këtë biznes shpirtëror , unë u hutova dhe fillova një biznes tjetër . Kur biznesi im po rritej dhe me të vërtetë po fillonte ishte sepse isha i fokusuar në ndihmën e njerëzve me shëndetin e tyre ndërsa punoja me zell në shëndetin tim. Po merrja shtesa ushqimore tepër të fuqishme dhe ndaja me të gjithë rezultatet e mia (të cilat mund të kenë qenë si rezultat i këtyre shtojcave) .

Ishte pasi fillova të merrja këto shtesa që gjërat dukej se filluan të ndryshonin në trupin tim. Kam mësuar shumë kohë më parë kur dikush po merr suplemente dhe ata nuk po vërejnë ndonjë ndryshim atëherë suplementet mund të jenë të pamjaftueshme për nevojat e atij personi. Watching jetën e popujve ndryshim, dhe të shohim ing ato shfaqeshin të rifituar shëndetin e tyre dhe të shpëtoj tingëllon veten e dhimbjes, që kishin ardhur për të thjesht të pranojë, është shumë frymëzuese për mua. Unë e kisha kaluar pjesën më të madhe të jetës sime në dhimbje dhe askush nuk ishte në gjendje të shpjegonte disa të vërteta të thjeshta, që kur i zbatova ato, bënë një ndryshim të madh në shëndetin tim. Ishte atëherë që u përqendrova shumë në ndihmën e atyre që donin ndonjëherë ndihmën.

I dhashë vetes një premtim që kur të ardhurat e mia të mbetura nga ky biznes shëndetësor të arrinin 5000 dollarë në muaj, unë do të kthehesha për të ndihmuar njerëzit të kuptojnë veten shpirtërisht dhe udhëtimin ir të jetës. Të ardhurat e mia vazhduan të rriten përtej 10,000 dollarëve në muaj dhe unë e kisha harruar premtimin tim. I gjithë fokusi im ishte bërë për të gjeneruar më shumë të ardhura. Disi fillova të dëgjoj njerëzit përreth meje, fokusi i të cilëve në jetën e tyre ishin paratë. Nuk e kuptova që isha jashtë rrugës për atë *që* doja të bëja me jetën *time* .

Sa shpesh ndodh që atë për të cilën bërtet zemra jonë, ta shtyjme derisa të ndodhë diçka tjetër. Për shumicën e njerëzve sot, kjo shpesh lidhet me paratë.

Ishte atëherë që... ..

Aksident me makinë 29 qershor 2003

Unë po lehtësoja një kamp udhëheqës për udhëheqësit në biznesin tonë shëndetësor gjatë asaj fundjave në fshat. Të gjithë ishin të lodhur dhe u nisën për në shtëpi mesditën e së dielës.

U largova rreth orës 4 pasdite pasi kisha një takim rrugës për në shtëpi për darkë me disa klientë. Lynette (gruaja ime e atëhershme), Helen (motra ime) dhe disa të tjera këmbëngulnin që unë të kisha dikë që të udhëtonte me mua për të më bërë shoqëri. Isha shumë e qartë se do të shkoja vetëm.

U nisa me shpirt të madh, vërtet i kënaqur me punën që kishim bërë gjatë fundjavës. Fundjava kishte të bënte me ndihmën e njerëzve për të qenë përgjegjës për suksesin e tyre dhe për të kuptuar se ata kanë kontroll mbi rezultatet në jetën e tyre.

Arrita në një qytet rreth një orë në udhëtimin tre orësh dhe u ndjeva shumë i lodhur dhe i përgjumur. Në anën tjetër të këtij qyteti më zuri gjumi në timon. Me sa duket ishte dikush që ndiqte dhe ata thanë që fillova të endja, por qëndrova në anën time të rrugës, dhe gjithashtu fillova të ngadalësoja.

Makina ime doli nëpër rrugë përmes trafikut të ardhshëm dhe kur godita në hendekun në anën tjetër të rrugës, airbagu u fry dhe u zgjova. Kur airbagët fryhen makina mbushet me një pluhur të bardhë dhe kështu nuk mund të shoh asgjë. Unë nuk mund të kuptoja pse nuk mund të shihja asgjë.

Për shkak se nuk mund të shihja asgjë fare, nuk e kisha idenë se ku ta drejtoja makinën dhe godita një cung përgjatë derës sime të djathtë, u drejtova më shumë në të majtë dhe më pas godita një argjinaturë me një tub në të (një vendkalim) dhe dy gomat e përparme shpërthyen. Pastaj godita një shtyllë porta në të djathtën time dhe u ktheva më tej majtas. Ndjeva që makina shkonte përgjatë anës së një argjinari të madh që zbriste poshtë. Ky ishte një kullim i thellë "V". Unë isha në fund të kullimit duke shkuar përgjatë tij.

Pluhuri i airbag -ut tani ishte ulur aq sa të shikoja shtyllën e energjisë elektrike që po më dilte përpara ... shumë shpejt. Unë u përpoqa të largohesha dhe makina nuk iu përgjigj fare timonit (zbulova më vonë se gomat kishin shpërthyer).

Në çastin që pashë shtyllën që po vinte , jeta ime kaloi para syve të mi . Pashë Lynette (gruan e atëherëshme) dhe Amber (Vajza 3 vjeç) dhe qëllimin tim dhe e dija se kjo nuk ishte koha ime për të vdekur.

Unë u thashë engjëjve të mi me vendosmëri
"Kjo nuk është ajo, koha ime nuk ka mbaruar!"

Në çastin që thashë këtë, drita e bardhë hyri në makinë nga lart dhe më rrethoi në një vorbull dhe më mbështolli me një fshikëz të energjisë mbrojtëse. Në të njëjtën kohë më është dhënë një vizion i makinës që përplasat në shtyllë dhe vjen të pushojë me mua në të, dhe pastaj unë duke ecur përpara në pjesën e përparme të makinës me dy burra që ndihmojnë, njëri në të dyja anët e mia. Atëherë e dija se do të isha mirë.

U qetësova dhe u dorëzoval në aksident, duke e ditur se do të isha mirë. ***Nuk kisha fare frikë dhe besova plotësisht .***

Unë qëndrova i vetëdijshëm gjatë gjithë kohës dhe ndërsa makina po pushonte e dija që dëmtimi i gjoksit tim ishte serioz, por nuk e lejova kurrë, as për një pjesë të sekondës, ndonjë mendim se do të vdisja. Unë besova në vizionin që mora nga ekipi im i ndihmësve shpirtërorë të mi duke u larguar nga aksidenti dhe duke qenë mirë.

Makina goditi shtyllën (policia vlerësoi 85 km/orë) në qendër të pjesës së përparme të makinës dhe më pas pushoi. Personi që më ndoqi më tha se u futa me shpejtësi në pol. Me sa duket kjo ndodh pasi njerëzit nuk e kuptojnë se ata kanë shtyrë në gaz jo në frenim.

Makina pushoi dhe unë luftova dëshpërimisht për të futur ajrin në mushkëritë e mia. Ishte si të jem i dredhur (më vonë zbulova se mushkëritë e mia po mbusheshin me gjak).

Nuk kishte gjak askund. Në fakt prerja e vetme që mora nga aksidenti ishte një prerje e vogël në pjesën e poshtme të këmbës sime të djathtë e cila rrjedh vetëm një centimetër gjak.

Dy burra erdhën duke vrapuar në anën time të makinës dhe unë bërtita se makina ishte në zjarr (pluhuri nga airbag dukej si tym) ata u përpoqën të hapnin derën e makinës dhe u hodhën prapa nga goditjet elektrike.

Ne kuptuam se makina ishte elektrizuar nga bateria e makinës.

Tani isha në gjendje të merrja frymë pak.

Mora me dashje një rrotull parash prej \$ 700 që kisha në tastierë dhe celularin tim.

Ata u përpoqën shumë herë të hapnin derën derisa hapën derën e shoferëve duke i vendosur gishtat në pjesën e sipërme të derës ku ishte shtrembëruar dhe më pas ata u tërhoqën. Gjatë gjithë kohës që ata mbanin derën po përjetonin goditje elektrike. Çdo panel në makinë ishte shtrembëruar. Makina ishte pak më e shkurtër! Dera e shoferit gjithashtu ishte dëmtuar nga një cung në hendek.

Pasi dera ishte e hapur ata thanë mos prekni asnjë pjesë metalike. Kështu që unë lëviza me shumë kujdes duke lëvizur centimetër pas centimetri dhe dola vetë. Të dy burrat morën një krah secili dhe më udhëhoqën në pjesën e përparme të makinës kur u ula. Kjo ndodhi ashtu si vizioni që kisha.

E dija në zemrën time se nëse do të shtrihesha do të vdisja. E dija nëse do të qëndroja ulur do të isha mirë. Unë u ula me gjunjët lart dhe duart e mia mbanin gjoksin dhe kokën e përkulur përpara. Në momentin që u ula fillova të kanalizoj energji në trupin tim dhe pashë në mendjen time gjithçka brenda duke u riparuar më mirë se më parë. Çdo sekondë isha i fokusuar në punën në dorë për të rindërtuar trupin tim.

Makinat ndalonin kudo.

Airbags janë të paefektshëm në një aksident me përplasje të shumëfishta, pasi ato vendosen me goditjen e parë, e cila në situatën time ishte hendek dhe jo kur kisha nevojë për të. Airbag atëherë ishte i padobishëm kur godita shtyllën (në fakt kishte bulona që dilnin nga timoni ku e godita).

Ishte ora 5 pasdite e së dielës në dimër, ende pak dritë, por ishte ftohtë, me re dhe me erë të ftohtë që frynte.

Njerëzit erdhën duke vrapuar.

Një grua doli e strukur pranë meje dhe tha se ishte infermiere. Ajo më bëri disa pyetje, të cilat mbaj mend që thashë se isha mirë, por lëndova shumë dhe kisha probleme me frymëmarrjen.

Dikush vuri një "batanije" argjendi rreth meje për ngrohtësi. Flladi i ftohtë po më frynte në kurriz.

Lynette po udhëtonte rreth një orë pas meje, kështu që e dija se duhej t'i telefonoja. Unë gjithashtu e dija që ajo nuk ishte ende në gamën e celularëve. Në makinën e saj ishte Amber, April (vajza e njerikut) dhe motra ime Helen e cila ishte shumë shtatzënë me binjakë.

I telefonova dhe lashë një mesazh,

"Përshëndetje zemër, thjesht të njoftoj që kam pasur një shaka të vogël dhe ata po më çojnë në spital për një kontroll. Cdo gje është në rregull."

Atëherë i telefonova Michael -it, një shoku im i ngushtë që ishte në kamp dhe që jetonte në qytetin që sapo kisha ardhur, i cili ishte vetëm 10 minuta larg.

I rashë dhe i thashë,

"Michael kam pasur një aksident të rëndë me makinë dhe kam nevojë për ndihmën tënde. Lynette do të jetë së bashku këtu së shpejti dhe unë kam nevojë për ty këtu kur ajo të vijë këtu, unë jam në një dhe një në një tjetër. "

Michael arriti në vendngjarje për rreth 10 minuta

I kërkova Michaelit të kërkonte dy burrat që më nxorën nga makina, pasi doja t'i falënderoja. Michael u kthye tek unë dhe më tha se NOBODY duhej ta kishte prekur makinën pasi shtylla që godita mbante 66,000 volt dhe se izolatorët ishin thyer dhe 3 telat po shkurtoheshin poshtë shtyllës dhe përmes makinës. Ai tha se kushdo që prekte makinën me siguri do të vdiste.

Ai lëvizi nëpër turmë dhe i pyeti të gjithë nëse e dinin kush ishin dy djemtë që më kishin nxjerrë jashtë. Ai nuk i gjeti dot dhe njerëzit thanë se askush nuk ishte larguar nga vendi i aksidentit.

Policia mbërriti dhe më pyeti nëse isha vetëm në makinë. Unë automatikisht thashë "Jo" Duke mos menduar fare pse po më pyesnin. Ata u larguan dhe u kthyen dhe më pyetën përsëri nëse isha vetëm në makinë dhe përsëri thashë "Jo". Ata u kthyen për herë të tretë dhe pyetën me shqetësim të konsiderueshëm në zërin e tyre "a ishte dikush në makinë me ty?". Kuptova pse më pyesnin ndërsa po kërkonin një trup. Unë u befasova që thashë Jo dhe tani thashë "Jo, nuk ishte askush në makinë me mua".

Mbërriti Ambulanca.

Oficeri i Ambulancës më bëri disa pyetje. Ai pastaj vendosi që unë duhej të shkoja në spitalin kryesor në qytetin më të afërt

Oficerët e ambulancës u përpoqën të më shtrinin në dërrasën e shtyllës kurrizore. Ata më kishin lëvizur vetëm 2 cm prapa dhe unë bërtita që të ndaloja. Dhimbja ishte e pabesueshme dhe e dija që ata nuk mund të më ulnin në atë mënyrë për shkak të gjithë tensionit në trupin tim. Pastaj më kthyen përsëri në pozicionin e drejtë.

Më duhej ta mbaja trupin fort për ta mbrojtur me brinjët e dukshme të thyera. E dija nëse ata do të më ulnin ashtu siç kishin ndërmend që diçka e tmerrshme do të ndodhte, që madje mund të rezultonte në vdekjen time.

Në kokën time i pyeta engjëjt e mi "çfarë do të bëj?"

Engjëjt e mi thanë se më duhej të isha i vendosur dhe të merrja përsipër, dhe t'u thoja atyre se çfarë të bënin. Engjëjt e mi më thanë, "përsërite njerëzve atë që ne po të themi ty".

Kështu që unë i përsërita me vendosmëri njeriut të Ambulancës atë që engjëjt e mi po më thoshin, por duke mos i thënë se nga vinin udhëzimet,
"Kjo është ajo që ne do të bëjmë, disa burra do ta mbajnë dërrasën kurrizore vertikalisht fort mbi shpinën time dhe ngadalë do të vazhdojnë të më shtyjnë gjithnjë e më shumë derisa të jem në gjendje të qetësoj të gjithë muskujt e mi (të cilët ishin jashtëzakonisht të shtrënguar nga mbajtja e mia trupi së bashku) dhe unë do të lejoja që bordi të merrte të gjithë peshën time. Kur ndihem i relaksuar dhe i kam lënë muskujt e mi, atëherë do të mbështetesh plotësisht në dërrasë. Pastaj në sinjalin tim mund të filloni të ulni tabelën shumë ngadalë dhe pa probleme, në mënyrë që të mos i shtrëngoj përsëri muskujt. Pasi të jem ulur, atëherë mund të më futni me kalë përgjatë tabelës. Kjo do të zgjasë rreth 15 minuta ”

Unë e mblodha veten mendërisht, pasi u largova në këtë pikë, më duhej t'i besoja plotësisht këtyre njerëzve dhe engjëjve të mi. E dija që po e jepja jetën time në duart e tyre. Ata e bënë këtë dhe unë thashë të filloja të më ulte mua dhe tabelën, por duhej të ishte e qetë dhe e ngadaltë! U desh pak kohë. Sapo u ula u thashë të më fusnin me kalë përgjatë tabelës.

Ata e bënë këtë dhe pastaj më ngritën në karrocë.
Mjekja mjekë mashkull erdhi në shpinë me mua.

Një herë në Ambulancë ai tha se do të më jepte morfinë dhe unë thashë "Jo".
Ai më pyeti "nuk ke dhimbje?" Unë thashë, "dhimbje si ju nuk mund ta imagjinoni, dhimbje e pabesueshme".
"Pra, pse nuk doni ndonjë morfinë?" ai pyeti.

Unë u përgjigja: "Dhimbja është e vetmja gjë që më vendos në planetin tokë. I know në zemrën time se në qoftë se kam pasur morfinë që unë thjesht do të drift off në vdekje. I know dhimbjes i s mbajtur mua bazuar në tokë, duke e mbajtur me pranishëm për faktin se unë ende ha ve një trup fizik ”.

"Unë dua të" jem me të "kur të arrijmë në spital dhe të jemi në gjendje të ndiejmë atë që po më ndodhte në mënyrë që t'i tregoja saktësisht se çfarë po ndodhte". Me Duke thënë këtë, unë po vë veten në të ardhmen se do të mbërrija në spital i gjallë dhe i gatshëm për t'i dhënë informacion jetësor stafit. Unë kurrë nuk kam menduar të vdes . Kështu që gjatë ditëve të ardhshme unë vazhdimisht flisja për të ardhmen time dhe atë që do të ndodhte. Kjo nuk ishte një zgjedhje e vetëdijshme, por rezultat i besimit tim të patundur se do të jetoja.

{si fëmijë unë shpesh i godisja gishtërinjtë e këmbëve dhe u lëndova me atë lloj dhimbjeje të fortë. Një ditë e pyeta engjëllin tim se si mund ta eliminoj këtë lloj dhimbjeje, engjëlli im tha "ju nuk mund ta eliminoni dhimbjen, por ju mund ta pranoni atë, të jeni një me të, të kuptoni se ajo ka një funksion". Kështu që mendova me vete, cili është qëllimi i dhimbjes? E kuptova se dhimbja ishte të më thoshte se diçka nuk ishte në rregull dhe se zona e trupit tim kishte nevojë për vëmendje. Kështu e pyeta përsëri engjëllin tim "A është dhimbja një tregues i një zone në trupin tim që ka nevojë për vëmendje?" Përgjigja ishte "Po".

Unë pastaj pyeta, "kështu që nëse e pranoj që dhimbja ka bërë punën e saj dhe tani jam plotësisht i vetëdijshëm për vëmendjen që i nevojitet zonës dhe filloj të ndër marr veprimet e nevojshme, atëherë nuk ka më nevojë për dhimbjen?" përgjigja ishte "Po".

Fillova ta praktikoja këtë si fëmijë, mendoj se nuk isha më shumë se 10 vjeç në kohën kur kisha këtë bisedë me Ndhimësit e mi Shpirtërorë (engjëjt), dhe ajo që kisha mësuar për dhimbjen funksionoi. Kuptova për kanalizimin e energjisë në një zonë që kishte nevojë për shërim siç

kuptova për shtrimin e duarve dhe sa e fuqishme ishte kjo për shërimin. Unë mund të godas gishtin e këmbës dhe të pranoj menjëherë mesazhin e dhimbjes dhe të ndërmarrë veprime të kryera që ishte

- 1) pranoni mesazhin e dhimbjes dhe falenderoni atë për punën e tij,
- 2) kanalizoni energjinë në zonë
- 3) relaksohuni plotësisht, hiqni çdo mendim se dhimbja "dhemb" vetëm se po dërgon një mesazh që tani është pranuar.
- 4) Dhimbja do të zvogëlohej menjëherë dhe shpesh do të largohej plotësisht. }

Burri i Ambulancës që ishte me mua tha se udhëtimi ishte i ashpër deri në qytetin tjetër të vogël dhe unë thashë OK.

Udhëtuam ngadalë dhe pa sirena (nuk jam i sigurt për dritat)

Udhëtimi ishte i ngadalshëm dhe i dhimbshëm.

Ndjeva çdo përplasje dhe çdo lëvizje ishte jashtëzakonisht e dhimbshme. Unë qëndrova duke u përqëndruar në mënyrën se si doja që trupi im të ishte, i Përshtatshëm, i Shëndetshëm, i Fortë dhe Mirë. Po e vizualizoj trupin tim si të shëruar dhe të plotë.

Menjëherë pasi filluam për në spital telefoni im celular ra dhe pashë se ishte takimi im në të cilin do të shkoja kur pësova aksidentin. Unë thashë se duhej të merrja telefonatën. Më duhej ta bëja me dije se nuk do të vija pasi ajo dhe familja e saj më prisnin për darkë. Ai tha se nuk do ta zhbëjë mbajtësen e qafës. Ndërsa telefoni po binte unë thashë shumë ashpër ta zhbëja atë dhe ai tha vetëm nëse premtoja që nuk do të lëviz kokën. Unë i thashë Po dhe ai e hapi atë. Mora telefonatën dhe thashë që nuk do të jem në gjendje të caktoj takimin tonë dhe se do të më duhet të riplanifikoj për dy javë kohë dhe ajo në rregull. I kërkova falje dhe i thashë lamtumirë. Unë u subconsciously vendosjen e atë që unë kam diçka për të shkuar për të si unë ishte *absolutisht e* qartë se unë do të të mbulojë dhe do të jetë në atë takim në një javë apo më shumë.

Unë gjithashtu fola në celular me Michael.

Mbërrita në spital në të njëjtën kohë me Lynette dhe Amber. Dhe Michael gjithashtu mbërriti në makinën e tij.

Ndërsa u përfshiva, dëgjova personin e ambulancës mashkull që u tregonte infermiereve për mua, por nuk kuptova asgjë që tha.

Ne ishim në sektorin e urgjencës.

Ata donin të më prisnin rrobat dhe unë u thashë që nuk do t'i lejoja të më prenë këmishën polo, pasi këmisha që kisha veshur ishte një këmishë shumë e rëndësishme për mua dhe doja të vazhdoja të vishesha. Ata shpjeguan se sa e vështirë do të ishte për ta hequr atë dhe unë thashë ok atëherë le të fillojmë.

Më dhemb jashtëzakonisht shumë ta heq, pasi më duhej të ngreja krahët dhe t'i kthesa ato përreth.

Kisha brinjë të thyera dhe një frakturë të krahavorit dhe ende asnjë ilaç kundër dhimbjeve.

Amber dhe Lynette erdhën dhe Amber më mori dorën dhe më pyeti "Babi a do të jesh mirë?" Në këtë pikë të gjithë u ndalën dhe pati një heshtje të plotë ndërsa prisnin përgjigjen time.

Ktheva kokën dhe e shikova në sy dhe i thashë duke treguar të gjithë infermierët dhe mjekët përreth meje "i shihni të gjithë këta njerëz që vrapojnë?" "Po" u përgjigj Amber. "Ata të gjithë vrapojnë sepse në këtë pikë ata nuk e kuptojnë se do të jem mirë!" Ju mund të dëgjoni një rënie të kunjit në atë dhomë të urgjencës. Askush nuk lëvizi ose tha asgjë për ndoshta 15 sekonda. Amber buzëqeshi dhe u qetësua dhe ne vazhduam të kapeshim për dore.

Unë nuk *po përpiqesha* me vetëdije të flisja pozitivisht dhe me vetëdije duke përdorur teknika si të flisja për mua në të ardhmen time, por kjo është ajo që ndodhi, shumica e bisedave dhe mendimeve që kisha ishin për mua që në të ardhmen time të bëja diçka me dikë. Unë nuk e kuptova këtë deri disa vjet më vonë, se kjo ishte ajo që kisha bërë. Unë kam bërë shumë punë duke ndërtuar disiplinën time të brendshme për të folur fuqishëm dhe pozitivisht për rrethanat në të cilat jam gjendur.

Unë nuk kam lejuar që ndonjë negativitet të hyjë në vetëdijen time. Unë kisha për qëllim t'i sillja të gjithë ata që më rrethonin në sferën time të "kështu do të dalë kjo". Ndjeva një mbështetje të jashtëzakonshme nga shpirti dhe ndjeva praninë e shpirtave rreth meje. U ndjeva i mprehtë dhe i qartë me shikimin tim. Kishte një mungesë të plotë të frikës. Vazhdova të besoja se gjithçka do të ishte mirë.

Unë besoj se ajo që kam bërë është e mundur për të gjithë, pavarësisht nëse besoni në Zotin, Jezusin, Budën, Muhamedin, Shpirtin ose kushdo ose askënd. Actuallysh të në fakt thellësia e lidhjes me Perëndinë tuaj, ose veten tuaj, që bën të mundur çdo gjë që ju imagjinoni.

Kjo mund të ndodhë vetëm kur i keni lejuar vetes të jeni të prekshëm dhe i keni lejuar vetes ta doni VETURN pa kushte. Kjo me të vërtetë kërkon diçka, veçanërisht guxim.

Kërkon heqjen dorë nga çdo rezistencë.

{Kur jam duke rezistuar në të vërtetë jam duke u përqëndruar në objektin që po rezistoj. Ajo që po vjen drejt meje tërhiqet për një arsye dhe nuk e di cila është arsyeja shumicën e kohës. Kur jam duke i rezistuar diçkaje, atëherë po përmbahem duke e përjetuar atë. Kjo gjë që po rezistoj është pjesë e themelit që më mundëson të ndërtoj të ardhmen time në krye të saj. Kur nuk e lejoj atë në jetën time, atëherë jeta ime shkon në një model mbajtës dhe ajo që po i rezistoj vazhdon të vijë.

Në mënyrë të pavetëdijshme unë vazhdoj të tërheq përvojën që do të më ndihmojë të rritem në personin që kam nevojë të jem dikur në të ardhmen time, ai person do të jetë në gjendje të merret me një situatë të ardhshme për të cilën ju tani dhe tani nuk jeni gati.

Sa shpesh arrijmë në një vend të jetës sonë dhe i themi vetes "Ajo përvojë që kam pasur në të kaluarën time më ka ndihmuar të jem gati për këtë aventurë tjetër në jetën time". Kur përqafoj përvojat që tërhiqen në jetën time, atëherë unë jam duke lëvizur nëpër jetë me liri dhe lehtësi dhe duke përfunduar në vendin e duhur në kohën e duhur.

Ndonjëherë ne i rezistojmë arsyes që të tjerët na japin për të bërë diçka, zakonisht sepse është arsyeja e tyre, dhe përfiton ata dhe jo ne. Kur shikoj, dhe sigurisht që do të gjej, arsyen time për të pasur një përvojë të caktuar, atëherë e përqafoj përvojën dhe ndaloj së rezistuari. Ndonjëherë rezistoj sepse nuk e kam të qartë qëllimin tim më të madh dhe kjo është si të më shtyjnë në errësirë kur nuk mund të shoh asgjë dhe nuk e di se çfarë është para meje.

Mendojeni... kur nuk e di se çfarë ka para meje, atëherë do të dëshiroj të lëviz më ngadalë, por nëse e di se çfarë është para meje dhe është errësirë, atëherë do të jem në gjendje të eci përpara me më shumë besim.

Kur reflektoj mbi një përvojë që kam pasur dhe e kam trajtuar fuqishëm dhe pyes veten "çfarë më përgatiti për këtë moment?" atëherë do të kem frymëzime që më ndihmojnë të kuptoj, shikoj, njoh dhe ndiej se si kjo përvojë e mëparshme më bëri të jem gati për përvojën për të cilën tani po reflektoj.

Unë kam mësuar këto gjëra për disa dekada dhe kam punuar për *ta jetuar atë* . }

Unë u shtriva atje për pak kohë duke mbajtur dorën e Ambers dhe duke folur me Lynette.

Në një moment unë u çova me rrota në njërën anë të dhomës së urgjencës dhe kisha dy infermiere që qëndronin mbi mua njëra në të dyja anët e karrocës. Ata po bisedonin me njëri - tjetrin dhe njëri po thoshte se kishte probleme për të mbetur shtatzënë. Unë po dëgjoja dhe thashë "Unë mund t'ju ndihmoj me këtë!" Ata të dy dukeshin mjaft të tronditur! I shpjegova se unë shpërndaj produkte të mahnitshme shëndetësore dhe produkte të shkëlqyera të kujdesit personal që mund të jenë në gjendje ta ndihmojnë atë. I shpjegova se këto ishin produktet që po ushqejnë trupin tim tani për ta ndihmuar atë të rindërtohet dhe se këto nuk ishin produkte të zakonshme. I shpjegova rëndësinë e heqjes së toksinave nga trupi i saj dhe të ndaloj së futuri më shumë. I shpjegova se shumë produkte të kujdesit personal mund të kenë përbërës potencialisht të dëmshëm në to. Unë gjithashtu shpjegova se ushqimi ynë nuk ka të njëjtin nivel ushqimi në të, siç kishte dikur.

I shpjegova se shumë çifte kanë mbetur shtatzënë me sukses pasi kanë filluar me këto produkte dhe ata çifte menduan se mund të kenë qenë produktet që kanë bërë diferencën. Kështu që unë i dhashë numrin tim të telefonit dhe i sugjeroja që ajo të më telefononte brenda pak ditësh dhe unë do ta organizoja produktin për të. E bëra këtë sikur isha vetëm duke u shtrirë në karrocë gati për të shkuar në shtëpi. Ajo mori numrin tim por nuk më telefoni kurrë....

Ata bënë një skanim të maceve dhe shumë rreze x. Unë ende këmbëngulja për asnjë morfinë derisa të përfundonin rrezet x.

Ata pastaj bënë të gjitha rrezet x dhe skanimin e maceve përsëri, nuk e di pse.

Mbaj mend gjatë xhirimeve të para duke menduar për dhimbjen dhe duke luftuar për të qëndruar i ndërgjegjshëm. Kur ata më thanë se duhej t'i bënin përsëri, mbaj mend që u qetësova dhe thjesht e pranova dhe kështu shkova në një vend Zen. Nuk mbaj mend shumë për rrezet X të para, por mbaj mend skanimin e dytë të maceve dhe rrezet X në mënyrë të qartë.

Motra ime Helen hyri dhe foli, ashtu si Michael, por sepse ishte dhoma e urgjencës ata lejuan vetëm një në të njëjtën kohë përveç Amberit dhe lejuan Lynette të hynte me të.

Bisedova për gjëra, me të vërtetë nuk mbaj mend veçse u sigurova se biseda ishte për gjëra normale të përditshme, ASGJ për aksidentin ose gjendjen time.

Unë kam qenë gjithmonë i qartë dhe i përkushtuar se si do të shkonte.

Ishte shumë vonë, mendoj se ishte rreth mesnatës, kur u futa në Njësinë e Kujdesit Intensiv, deri në këtë fazë mendoj se po merrja morfinë pasi nuk e mbaj mend dhimbjen.

Njëra nga shoqet e motrave të mia ishte infermiere në njësinë e kujdesit intensiv në këtë spital dhe ajo i tha motrës time javë më vonë se kirurgu i kishte thënë infermierit që kujdesej për mua që thjesht të më bënte të qetë pasi do të vdisja diku gjatë natës...

Ata më ngritën në shtratin e ajrit të butë dhe Mjeku më dha një injeksion morfine direkt mbi sternum. Ai tha "Kjo do t'ju ndihmojë të flini".

Unë i thashë, "Unë nuk do të fle, kam shumë punë për të bërë". Ai më shikoi në mënyrë të çuditshme dhe më pyeti "çfarë do të thuash?" Unë u përgjigja "kam një trup për të rindërtuar !!"

Unë vazhdimisht e drejtoja energjinë në trupin tim në të gjitha pjesët që kishin nevojë për shërim. Unë u përqëndrova dhe imagjinova organet e brendshme duke u rindërtuar dhe "duke qenë normale". E bëra këtë vazhdimisht, gjatë gjithë natës. Unë kurrë nuk kam fjetur një sy... shumë i zënë.

Lynette, Amber, April, Helen dhe Michael erdhën të gjithë veç e veç për të thënë natën e mirë. Bëra një pikë duke thënë se do t'i shihja në mëngjes, e mbaja bisedën rreth tyre dhe ku po rrinin. Ata ishin rezervuar në një motel dhe kishin ngrënë darkë tashmë. I thashë natën e mirë dhe u thashë atyre se i doja dhe se do të isha mirë. Doja t'i qetësoja kështu që ata të mos shqetësoheshin pasi E DYRE se do të isha mirë.

Bisedova me infermierën në fund të krevatit, nuk i mbaj mend bisedat. (ajo mund të kujtohet). Në një moment thashë se më duhej vërtet të urinoja. Ajo më dha shishen dhe sado që u përpoqa nuk mund të urinoja në të ndërsa isha shtrirë . Ajo tha se nëse nuk mund ta menaxhoja, atëherë ata do të fusnin një kateter. Unë thashë që asnjë mënyrë nuk do të ndodhë!

Unë u përpoqa për më shumë se një orë të urinoja në shishe, por nuk munda. Unë nuk kisha urinuar që nga dreka të Dielën, më shumë se 15 orë më parë.

Atëherë më lindi ideja që të ngrihem në këmbë. E pyeta infermierin "A mund të më ndihmosh të dal nga shtrati?" dhe ajo pyeti "për çfarë?" Unë i thashë "Unë do të ngrihem dhe do të urinoj" dhe ajo tha "në asnjë mënyrë nuk po ju lejoj të ngriheni në këmbë!"

Unë i thashë "Unë jam duke u ngritur në këmbë, ose mund të më ndihmosh të dal nga shtrati ose ta bëj vetë!"

Ajo më ndihmoi dhe u deshën rreth 5 minuta vetëm për të më vënë në këmbë.

Aty isha duke qëndruar në gjysmë të errët duke mbajtur mbi pikën e pikimit me dorën time të majtë dhe duke urinuar në shishen që mbante infermierja për mua.

E mbusha dhe filloi të vërshonte mbi dysheme. Ajo tha "prit dhe unë do të marr një shishe tjetër" Unë i thashë "në asnjë mënyrë nuk po ndalem, nuk e kam idenë kur do të jem në gjendje ta bëj këtë përsëri". Nuk doja të ndaloja rrjedhën. Shishja vazhdoi të vërshonte në të gjithë dyshemenë.

Infermierja filloi të qeshë dhe tha: "Unë kurrë nuk kam parë askënd të mbushë një nga këto! Mendoj se do të më duhet ta pastroj! "

Unë qesha me veten pasi të qeshësh në këtë pikë nuk ishte një opsion. Ajo e qeshura që kisha brenda ishte e rëndësishme për mua.

U deshën edhe 5 minuta për të më kthyer në shtrat. Infermierja dhe unë filluam të bisedonim më shumë dhe e mbaj mend që pyeti se çfarë po bëja për të cilën duhej të isha zgjuar. I shpjegova pse nuk po flija dhe punën që po bëja.

Unë në mënyrë specifike po kanalizoja energji rreth trupit tim, duke parë trupin tim të rrezatonte me dritë të ndritshme dhe duke mbushur çdo zonë që nuk kishte dritë ose nuk ishte aq e ndritshme sa të tjerat.

Kështu e bëra.

Unë shikova në univers dhe imagjinova krahët e mi të shtrirë në univers sikur të mblidhja universin në një përfaqim. Të bësh këtë ishte duke tërhequr energji, aq shumë sa më tejmbushte krahët, kështu që çdo spastrim po imagjinoja një bollëk absolut të kësaj energjie, kështu që e dija se kishte më shumë sesa më duhej për veten time. E imagjinova që të vinte në majë të kokës në gjëndrën pineale (në kurorë) dhe ta lëvizja atë rreth trupit tim atje ku ndjeva se ishte e nevojshme. Unë e pashë atë duke përdorur grumbujt e lëndëve ushqyese, që trupi im kishte ruajtur në vende të ndryshme në trupin tim, nga shtesat e mrekullueshme që kisha marrë. Për disa vjet njerëzit më thoshin "Pse po merr kaq shumë suplemente?" dhe unë buzëqeshja dhe thosha "Sepse mundem". Sa herë që më pyesnin, thjesht i besoja vetes dhe vazhdoja t'i merrja ato. Vetëm pas aksidentit kuptova se sa e rëndësishme ishte marrja e suplementeve për parandalimin dhe në rast aksidentesh. Shumica e njerëzve janë të mangët në lëndë ushqyese dhe kështu në raste urgjente kur trupat e tyre kanë nevojë për lëndë të parë menjëherë për punë riparimi, atëherë trupi duhet të largohet nga diku tjetër që nuk e konsideron si jetik. Unë besoj se kjo është një pjesë integrale e mbijetesës sime .

Ndonjëherë gjatë natës krijoja një gyp të madh dhe i kërkoja engjëjve të mi që ta kanalizonin këtë energji për mua dhe ta dërgonin poshtë gypit. Në këtë mënyrë unë mund të kaloj më shumë kohë duke imagjinuar trupin tim duke u rindërtuar dhe duke bërë të gjitha aktivitetet në të ardhmen time që mendova se mund të doja t'i bëja.

Unë shkova për një udhëtim nëpër Himalajet në Nepal në mesin e viteve tetëdhjetë dhe e doja aq shumë dhe gjithmonë doja të kthehesha. Që nga momenti kur Amber lindi, unë i tregova rrëshqitjet e udhëtimit dhe po flisja se sa e mrekullueshme do të jetë kur ta bëjmë atë së bashku kur ajo është rreth 20 vjeç dhe unë jam gati gjashtëdhjetë. Unë gjithmonë e dija se do të më duhej të isha i ri në zemër për ta bërë këtë dhe për të pasur një trup të fortë të shëndetshëm. Pjesën më të madhe të jetës sime kam qenë i sëmurë ose në dhimbje me një shpinë shumë të keqe ose dhimbje koke etj. E pashë këtë si shansin tim për të rindërtuar trupin tim më mirë se sa ishte. (Unë kurrë nuk i jam referuar "para **aksidentit**" vetëm më herët në jetën time ..)

Ajo natë në kujdesin intensiv ishte më e fokusuar që kam qenë ndonjëherë dhe gjithashtu më e gjata që kam qenë ndonjëherë e fokusuar vazhdimisht.

Të nesërmen në mëngjes kirurgu i kraharorit mbërriti në raundin e tij dhe kishte shumë njerëz (Mjekë) me vete , rreth orës 12 . Unë mendoj se ata ishin të habitur që unë isha ende gjallë.

Ai qëndroi në fund të shtratit tim dhe shikoi tabelën time. Ai më ngriti sytë dhe më tha "ke disa lëndime mjaft serioze" .

E shikova përsëri dhe i thashë "A është kështu ..." Isha e qartë se nuk e pranoja premisën e deklaratës së tij.

Ai u përgjigj: "Unë do të duhet të marrë një dhe një gjysmë mushkëri s dhe shpretkë tuaj. Kur të veprojmë do të jem në gjendje të vlerësoj nëse kam nevojë të bëj diçka tjetër. "

Unë e shikova dhe e drejtova atë dhe pastaj thashë "Ti je kirurgu i kraharorit apo jo?"

Ai u përgjigj "Po"

Përsëri duke drejtuar gishtin drejt tij unë pastaj i thashë drejtpërdrejt atij "mirë, puna jote është të më thuash se çfarë duhet të bëj për të siguruar që kjo të mos ndodhë kurrë". Kur kam thënë më I theksuar për tim vetë dhe pastaj përsëri në atë për pjesën tjetër të dënimit.

Njerëzit me të të gjithë bënë një hap prapa.

Ai më shikoi për disa minuta, në heshtje, unë po i kërkoja engjëjve të mi të siguroheshin që ai të merrte informacionin që i nevojitej, dhe pastaj ai tha në heshtje dhe me qetësi, "nxit infermierët t'ju tregojnë se si të bëni një kollë të mbështetur dhe unë dua ju të kolliteni sa më shumë gjak që mundeni. Unë gjithashtu dua që ju të ecni përreth duke marrë frymë thellë dhe duke kollitur sa më shumë gjak që mundeni. "

Unë thashë "mirë".

Ai u largua dhe infermierja dhe unë thjesht shikuam njëri -tjetrin.

Unë kisha një frakturë të kraharorit dhe thyerje të brinjëve...

Ideja e kollitjes dhe frymëmarrjes së thellë... ..

Unë u shtriva atje për një orë duke mbledhur guximin për t'u ngritur dhe për të ecur përreth.

Unë pastaj i thashë infermierit se kisha nevojë për ndihmën e saj për të dalë nga shtrati dhe ajo tha "Unë nuk po të lejoj të ngrihesh".

Unë thashë "Doktori tha që duhet të ngrihem dhe të eci përreth dhe të marr frymë thellë dhe kjo është ajo që do të bëj".

Ajo tha prerazi "ai nuk donte të thoshte tani"

Unë u përgjigja, "Unë po e bëj tani dhe ju ose mund të më ndihmoni të ngrihem ose të ngrihem vetë".

Ajo kishte një buzëqeshje të lehtë në fytyrë dhe vazhdoi të më ndihmonte. U deshën rreth 5 minuta për të më ndihmuar të dilja nga shtrati dhe të qëndroja në këmbë. Ishte një arritje e madhe të qëndroje atje. U nisa SHUMY NGAJT. Një hap çdo 5 sekonda. Mora frymë thellë dhe kollitja gjak ashtu siç kisha bërë disa herë tashmë në shtrat. Sa herë që kollitja gjak ndaloja. Pastaj u nis përsëri. Kisha shkuar rreth 15 hapa larg nga shtrati dhe u fshi plotësisht. Nuk më kishte mbetur më energji dhe u ktheva dhe nuk mund ta besoja se sa larg dukej krevati. I trajtova 15 hapat prapa në shtrat siç kisha trajtuar një natë më parë. Vendosi pamjen time mbi të dhe përfytyrova trupin tim duke reaguuar. U ktheva në shtrat dhe u shtriva atje duke u shëruar.

Trupi im ishte tepër i dobët. Unë kam vrapuar një numër maratonash në jetën time dhe ato pesëmbëdhjetë hapa më lodhën më shumë se çdo maratonë.

Në aksident çdo muskul në trupin tim e kishte humbur forcën dhe ishte sikur të isha një fëmijë që duhej të rindërtoja forcën e secilit muskul.

Unë vazhdova të punoj duke kanalizuar energjinë në trupin tim dhe duke imagjinuar trupin tim duke u rindërtuar vetë.

Infermierja ishte akoma e ulur në fund të krevatit tim dhe më shikonte siç kishte bërë tjetra gjithë natën.

Pas një ore unë thashë se isha gati t'i bëja të gjitha përsëri. Ajo më ndihmoi dhe unë u nisa. Përfundova duke bërë një xhiro të plotë rreth njësisë së kujdesit intensiv.

Edhe një herë u ktheva në krevatin tim të shpenzuar plotësisht.

Ndërsa isha shtrirë atje, infermierja më pyeti: "e kupton sa me fat je?"

Unë u përgjigja, "Unë mendoj se jo, kjo është ndoshta arsyeja pse ju po më bëni pyetjen"

Ajo tha, "Ka një gjë që ne e quajmë shpejtësia e vdekjes për aksidente të caktuara me makinë , kjo do të thotë se për atë shpejtësi dhe mbi të gjithë në makinë vdesin . Për përplasjet kokë më kokë në një objekt të palëvizshëm (si një shtyllë) shpejtësia e vdekjes është gjashtëdhjetë km/orë. Këtë javë kemi pasur dy njerëz të veçantë këtu që kishin saktësisht të njëjtin aksident si ju, përplasje kokë më kokë drejt e në një shtyllë. Ata të dy bënë gjashtëdhjetë kilometra në orë dhe të dy vdiqën, megjithatë ju po bënit 85 km/orë dhe jetuat. Ju jeni me shumë fat. "

E dija që nuk ishte fat, por gjithashtu ndjeva se ajo nuk donte të dinte se si e kisha bërë atë. Unë u shtriva atje dhe i pyeta engjëjt e mi "si ndodhi që mbijetova dhe ata nuk shpëtuan?"

Përgjigja nga ata ishte e qartë dhe ishte "ju kërkuat ndihmë"

I pyeta përsëri, "çfarë bënë të tjerët?"

Ata thanë "ata po ee shtylla që vjen dhe thonë 'Oh jo !! Do te vdes!' dhe ata vdesin. "

Unë qëndrova atje duke menduar për këtë për një kohë.

Mendova për të gjithë punën e zhvillimit personal që kisha bërë për veten gjatë dekadave dhe sa i qëllimshëm isha për të gjetur kufijtë e mi (ose pafundësinë e vetvetes) dhe sesi kisha mësuar t'i besoja vetes dhe çfarë ndieja. Mendova kur isha duke u rritur se si isha aq i shqetësuar për atë që të tjerët mendonin për mua, dhe nëse po bëja gjënë "e duhur". Mendova për shumë gjëra. E dija që nuk ishte fat ...

Kam shikuar përsëri në jetën time dhe e realizuar zgjedhje të kisha bërë kur të gjithë është thënë mua nuk duhet të bëni diçka që *ata* nuk e pëlqen, por unë e dija ishte e drejtë për *mua* .

5 vjet pas aksidentit po bëja një trajnim në biznesin tim për rreth 100 njerëz dhe fillova të tregoj historinë e kohës kur shkova në zhytje në qiell, pastaj në mes të stërvitjes befas kuptova se nëse nuk do të kisha shkuar për zhytje në qiell mund të ketë vdekur në aksident. Unë qëndrova në pjesën e përparme të dhomës dukshëm i emocionuar dhe ndjeva mirënjohje për forcën dhe gatishmërinë time për të vazhduar me atë që di në zemrën time se është e drejtë për mua. Më lejoni të ndaj me ju historinë...

Në mesin e viteve tetëdhjetë (mesi i të njëzetave) unë jetoja në një qytet të madh në fshatin Victoria dhe një natë po shikoja një nga ato shfaqje të stilit të jetës dhe kishte një segment në zhytjen në qiellin Tandem ku lidhesh me dikë që ka bërë nja dy mijë kërcime në mënyrë që ata të dinë se çfarë po bëjnë dhe pastaj ju hidheni nga një aeroplan krejtësisht i mirë dhe bini në rënie të lirë në tokë. Kisha vite që doja të bëja zhytje në qiell, por e dija nëse do ta bëja vetëm, me siguri do të vdisja. Unë kisha një ndjenjë të keqe që kordoni nuk funksiononte dhe kanali nuk hapet. Kështu që me zhytjet në qiell tandem nuk kam pse të shqetësohem për këtë pasi personi me përvojë mund të përballojë çdo situatë.

Unë i telefonova stacionit televiziv të nesërmen në mëngjes dhe zbulova se ku e bënë kërcimin tandem. Ishte jashtë Sidneit . Epo, ishte mirë pasi babai im jetonte në Sidnei dhe unë mund të shkoja dhe të qëndroja me të dhe të merrja hua një makinë. E prenotova fluturimin, e telefonova dhe i thashë që po vija, (isha aq i zgjuar sa të mos i tregoja pse po vija).

Mbërrita në Sidnej katër ditë pasi pashë shfaqjen dhe huazova një makinë dhe shkova dy orë në brezin ajror nga ku operonin.

Mund të shtoj se në këtë kohë kisha shumë telashe në një lidhje. Unë e doja këtë vajzë, por nuk po funksiononte. Po lexoja gjithashtu një libër të Richard Bach të quajtur Ura Përgjithmonë. Ky libër kishte të bënte me konceptin e shokëve të shpirtit dhe nëse vërtet jemi të destinuar për një person të veçantë. Pjesa e librit që kam lexuar në kohën kur mbërrita në Sidnei ishte kur Richard nuk mund ta përballonte marrëdhënien me shokun e tij të shpirtit dhe u ngjit në një aeroplan të vogël me motor të vetëm . U rrëzua dhe freni nuk funksionoi. Situata ishte jashtëzakonisht e ngjashme me atë për të cilën po përgatitesha. Pyesja veten nëse Shpirti po përpiqej të më thoshte të mos e ndiqja pasi do të vdisja para kohës sime. Në zemrën time e dija se ishte e rëndësishme të ndiqja. E dija që doja të mposhtja frikën e vdekjes. E dija se ishte e rëndësishme. M'u deshën 20 vjet të tjerë për të kuptuar sa e rëndësishme. Unë gjithashtu e di se ato dy ditë në Sidnei më vendosën fuqishëm në jetën time për të tejkaluar frikën dhe për të mos u kontrolluar nga e panjohura.

Kur mbërrita në brezin ajror ishte i zënë me avionët që ngriheshin dhe njerëzit lëviznin kudo. Ishte një ditë e bukur shumë pak re dhe dielli po shkëlqente.

U regjistrova dhe pagova paratë e mia. Ata shpjeguan se paratë nuk ishin të rimbursueshme. Ata më kaluan gjatë trajnimit dhe më përshtatën. Era u ngrit dhe më thanë pastaj se mbi një shpejtësi të caktuar të erës ata nuk mund të zhyten në mënyrë tandem edhe pse zhytja e rregullt në qiell ende po ndodhte. Gjatë ditës ndërsa prisja që era të binte, lexova librin tim dhe pashë qiellin tjetër që zhytej dhe vizitova tualetin aq shumë sa që nuk kishte mbetur asgjë tek unë fare...

Prita gjithë ditën nga ora 10 e mëngjesit deri në muzg . Ata ishin më falës dhe thanë se nëse kthehesha në 5 të mëngjesit, era ishte gjithmonë e ulët në atë kohë të mëngjesit dhe unë do të isha në gjendje të hidhesha. I thashë mirë dhe u nisa për në shtëpi.

U ktheva në shtëpi dhe hëngra, lexova librin tim gjithë natën, doja të dija nëse Richard vdiq. Po përpiqesha të kuptoja nëse kishte ndonjë mesazh për mua në libër. Kjo histori ndodhi para se të mësoja se si të komunikoj aq qartë , siç bëj tani , me engjëjt e mi/ndihmësit shpirtërorë.

Unë u ngrita nga shtrati herët dhe hëngra pak duke e ditur se gjithçka që hynte në këtë pikë po kalonte drejtpërdrejt përmes meje...

Mbërrita në pistën ajrore në 5 të mëngjesit dhe ajri ishte i qetë. Djemtë u mahnitën që u shfaqën. Ata thanë se askush nuk kishte **ndonjëherë** kthehen të nesërmen. Më hipën në aeroplan dhe në krye më thanë të dilja mbi pllakën e vogël metalike në krye të timonit. Pllaka ishte vetëm mjaft e madhe për një grup e gjysmë këmbësh. Unë isha varur në shufrën metalike **absolutisht të tmerruar** . Në fakt u ndjeva sikur po hidhesha drejt vdekjes.

Unë nuk do të tërhiqesha dhe nëse do të doja të vdisja këtu dhe tani atëherë kështu të jetë. Djaloshi i lidhur me mua bërtiti "Kërce" dhe unë e lëshova. Në atë pikë unë ra në gjysmëdijen. Sytë e mi ishin të hapur, por gjithçka ishte e zezë. Unë nuk isha i vetëdijshëm për mjedisin tim, ose ku isha apo çfarë po ndodhte. Por mund të dëgjoja një zë të largët në distancë. Zëri po më bërtiste të më ngrinte këmbët ndërsa ishim në një rrëmujë. Goja e tij ishte pranë veshit tim, por dukej sikur ishte një milje larg. Pas pak i ngrita këmbët, pa e ditur vërtet se çfarë po ndodhte dhe pse. Më dukej si një ëndërr dhe se isha duke u shtrënguar në një pozicion fetal dhe nuk e kisha idenë se çfarë po ndodhte ose ku isha. Ndërsa i ngrita këmbët, u rrafshuam nga rrotullimi dhe ai më tha "edhe një sekondë dhe unë do të tërhiqja kordonin e shqyerjes".

Ne ishim të lirë duke rënë në tokë dhe e dija se në këtë fazë nuk kishte *absolutisht* asgjë unë mund të bëjë në lidhje me të. Nëse do të vdisja në këtë pikë, nuk mund ta ndaloja. Kështu që vendosa ta shijoj udhëtimin . **Unë e pranova situatën time.**

Shikova përreth dhe nuk mund ta besoja sa e çuditshme ishte të provoje akoma ndjenjën e rënies dhe të shpejtimit.

Përfundimisht ai tërhoqi kordonin e grisjes dhe unë lëshova një "whoopee" !!! . Ai më tha "Të gjithë e bëjnë këtë". Ne zbritëm dhe zbritëm brenda rrethit të vogël. Të gjithë zhytësit e tjerë të qiellit erdhën tek unë dhe më pyetën "A të pëlqeu?"

Unë u përgjigja "Absolutisht!"

Ata pastaj thanë "Pra, do ta bësh përsëri?"

Unë iu përgjigja "Jo"

Të gjithë më pyetën,

"Pse jo?"

Unë u përgjigja "sepse tani kam qenë atje dhe e kam bërë atë!"

Ajo përvojë më krijoi kështu që unë isha në gjendje të liroja frikën time nga vdekja.

Kthehu në spital në njësinë e kujdesit intensiv.

Gjatë ditës unë isha ende tepër e përqendruar në shërimin e vetes.

Herën e tretë që u ngrita për të ecur dhe për të marrë frymë thellë, u nisa përreth kujdesit intensiv. Sa herë që shkoja për shëtitje, infermierja ishte pranë meje gati për të ndihmuar nëse ishte e nevojshme. Ajo kurrë nuk më mbajti kur ecja, mendoj se ajo e ndjeu rëndësinë që unë e bëja për veten time.

Këtë herë të tretë ajo më tha: "Çfarë shihni përreth jush?"

Unë u përgjigja "Shumë njerëz pa ndjenja"

Për rreth 16 orët që unë isha në kujdesin intensiv kjo ishte hera e vetme që shikova ndonjë pacient tjetër, nuk ishte se i injorova ata ishte se ata nuk ishin në vetëdijen ose vetëdijen time.

Ajo pastaj tha: "Pse mendon se është kështu?"

E mbaj dorën drejt saj, shtriva dorën dhe thashë "Nuk dua ta di, jam i fokusuar të shërohem!"

Ajo më tha më pas: "Unë i kam telefonuar kirurgut tuaj çdo 15 minuta dhe i kam thënë se ju nuk i përkisni Njësisë sime të Kujdesit Intensiv". Unë buzëqeshi dhe u pajtova me të.

Këtë herë në shëtitjen time bëra dy xhiro të plota të dhomës së madhe. Gjatë xhiros së dytë ajo më pyeti "A do të bësh dush?"

E shikova dhe thashë që do ta bëja dhe jam e sigurt se do të më ndihmonte të ndihesha më mirë dhe të ndihesha mirë dhe e freskuar.

Kur u ktheva në shtrat, ajo tha se do të ishte pak kohë duke i përgatitur të gjitha dhe se do të vinte dhe do të më merrte së shpejti. Tani ajo po më linte vetë. Një shenjë e qartë se ajo mund të më shihte duke u përmirësuar (megjithëse nuk isha në dijeni të kësaj në atë kohë).

Gjysmë ore më vonë ajo u kthye dhe më mori. U ngrita ende duke pasur nevojë për ndihmën e saj dhe u nisëm për në dush.

Ajo më zhveshi dhe më uli plotësisht lakuriq në njërën prej atyre karrigeve të bardha plastike dhe më vuri dushin e dorës që u ngrit në dorën time dhe tha se do të kthehej së shpejti. Nuk mund të lëvizja asgjë, gjithçka që mund të bëja ishte të ulesha atje në të njëjtin pozicion që ajo më vuri. Unë nuk isha në gjendje të lëvizja ujin fare.

Dukej se ajo ishte zhdukur për një kohë kur u kthye dhe goditi kokën rreth derës. Ajo më pyeti nëse isha mirë, për të cilën thashë po.

Ajo pastaj tha: "Unë kam disa infermiere këtu, a është mirë nëse hyjnë?"

Me një buzëqeshje shumë të madhe në fytyrë pyeta "dhe çfarë duan të shohin?"

Ajo u përgjigj me një të qeshur të bukur: "Ata duan t'ju shohin në dush!"

Unë qesha duke thënë "Mendova kështu ... silli ata brenda!"

Infermierët e tjerë u futën të gjithë në dhomën e dushit ndërsa unë u ula lakuriq duke mbajtur trëndafilin e dushit. Infermierja ime tha se "sa kohë do ju mendoni se kjo njësi e kujdesit intensiv ka qenë këtu?"

Unë thashë "Nuk e di, mendoj ndoshta 70 vjet. "

Ajo tha "po, dhe ju jeni e para që keni bërë dush në të. Ne nuk mund të kuptonim pse ata vendosën një dush në një Njësi të Kujdesit Intensiv, ku njerëzve u bëhen banja me sfungjer! "

Ne të gjithë qeshëm.

Ata vazhduan të shpjegojnë se si dushi ishte përdorur gjithmonë si një depo, kështu që ata duhej ta pastronin dhe pastronin.

Lynette dhe Amber më vizitonin shpesh gjatë ditës.

Rreth orës 4 pasdite, policia erdhi dhe më largoi nga Kujdesi Intensiv dhe më çoi në një repart.

Pasi u çova me makinë në repart, Lynette dhe Amber më çuan në kafeterinë e spitalit dhe të gjithë darkuam së bashku dhe biseduam për gjëra të zakonshme.

Atë të hënë në mbrëmje do të më pëlqente të kisha fjetur, por ishte një infermiere nga ferri në repart, e cila goditi të gjitha pjatat, fshesat dhe kova dhe ecte me zë të lartë gjithë natën.

Po fërkoja në gjoks një krem shërues shumë të veçantë dhe po merrja shtesa të veçanta ushqyese që normalisht i merr çdo ditë . Lynette i kishte sjellë për mua.

Të martën në mëngjes, i rregullt erdhi dhe më çoi përsëri në rreze x dhe ata bënë më shumë rreze x të gjoksit dhe më çuan përsëri në shtratin tim.

Çdo orë dhe ndonjëherë më shpesh shkoja për shëtitje lart e poshtë nëpër korridore duke marrë ende frymë thellë dhe ende duke kollitur sasi të vogla gjaku. Isha i pavarur dhe lëvizja me një ritëm pak më të ngadaltë se ritmi normal i ecjes.

Kam pasur disa telefonata dhe disa vizitorë. Një nga këta vizitorë ishte infermierja e kujdesit intensiv e cila ishte shoqe e motrave të mia.

Kur isha në repart erdhi një infermiere e cila po bënte një studim se çfarë shkakton lëndime në aksidente të rënda automobilistike në mënyrë që prodhuesit e makinave të mund të rregullonin modelin e makinave për të minimizuar këto lëndime.

Ajo bëri shumë pyetje
Një pyetje ishte "a kishte ndonjë gjë që pengonte shikimin tim?"
Përgjigja ime ishte "Po"
Ajo pyeti: "Dhe çfarë ishte ajo?"
Unë u përgjigja "Qepallat e mia!"

Ajo e shkroi atë pa e kuptuar se kisha bërë një shaka dhe pastaj ajo më ngriti sytë dhe unë mund ta shihja atë duke më vlerësuar. Ajo pastaj qeshi.

Unë pastaj thashë "pluhuri i airbag -ut më ndaloi të mos isha në gjendje të shikoja se ku ta drejtoja makinën drejt sigurisë"

Infermierja ishte gjithashtu murgeshë. Ajo foli me mua se sa e pabesueshme ishte që isha gjallë. Ndërsa ajo po më intervistonte, një inxhinier po vlerësonte makinën time. Një javë më vonë kur shoku im Michael dhe unë shkuaam të shikonim makinën dhe të merrnim disa gjëra nga ajo, njeriu që e ruante atë pyeti "sa njerëz vdiqën në të?" Michael tha se askush nuk e di e d, dhe ju jeni duke kërkuar në njeriun i cili mbijetoi atë. Ai u trondit dhe tha se sa e pabesueshme ishte që isha gjallë (ose fjalë të ngjashme)

Të mërkurën në mëngjes kirurgu i kraharorit erdhi të më takojë dhe tërhoqi perden rreth meje dhe tundi kokën nga njëra anë në tjetrën duke thënë "Unë kurrë nuk kam parë diçka të tillë ..." Në këtë pikë unë në të vërtetë mendova, "ndoshta kjo është më keq se ajo që kam lejuar të kuptoj"

Ai tha, "Unë nuk i besoja rrezeve x që mora dje dhe thirra kirurgun e lartë të kraharorit nga Melburni dhe ai dhe unë kemi qenë zgjuar për 24 orë duke bërë këmbë mbi rrezet x nga mbrëmja e së dielës dhe mëngjesit të djeshëm dhe ai u pajtua me diagnozën time origjinale të nxjerrjes së një e gjysmë të mushkërive tuaja. Ai gjithashtu pajtohet me diagnozën time aktuale, që ju tani keni dy mushkëri të reja të një adoleshenti që nuk ka pirë duhan "

Unë thashë "Unë jam 43 vjeç"
Ai tha, "Unë e di ..."

Isha shumë e emocionuar... kisha arritur...

E pyeta "çfarë ndodh tani?"
Ai u përgjigj: "Mund të shkosh në shtëpi"
E pyeta "sa shpejt?"
Ai u përgjigj "sa më shpejt të jetë e mundur. Kam dëgjuar ju jeni duke bërë teknikat shëruese dhe se y ou janë gjithashtu duke marrë shtojcave, dhe kjo në mënyrë të qartë është duke punuar për ju dhe ju do të jetë më mirë në shtëpi. "

Kur ashensori im erdhi një orë më vonë për të më marrë në shtëpi, unë dola nga spitali nën avullin tim.

Brenda dy javësh nga aksidenti unë kam qenë në gjendje të përplas gjoksin tim si Tarzan.
Brinjët e mia të thyera dhe thyerja e kraharorit po shëroheshin bukur.

A nuk do të ishte e mahnitshme nëse të gjithë i besonim vetes dhe ideve dhe frymëzimeve që marrim?

Sa i besojmë vërtet vetes?

Unë e di me kalimin e viteve që nga viti 1987 besimi dhe besimi që kam në veten time dhe në atë që jam i aftë , është rritur jashtëzakonisht shumë. Kjo është kryesisht për shkak të së njëjtës punë që tani ndaj përmes www.enjoyinnerpeace.com.au Në këtë faqe interneti ka shumë artikuj që ju mundësojnë të ndiqni rritjen tuaj shpirtërore ndërsa jeni në shtëpi ose përmes ndarjes me njerëz të tjerë me mendje në të njëjtin udhëtim.

Nëse dëshironi të mësoni se si të punoni me Udhërrëfyesit tuaj të Shpirtit si Gjoni ose dëshironi të mësoni më shumë rreth asaj se kush jeni, nga keni ardhur , ku po shkoni dhe pse jeni këtu , atëherë shkoni në h është [uebfaqja www. enjoyinnerpeace.com.au](http://www.enjoyinnerpeace.com.au)

Pasi atje në faqen e tij

Fillimisht shikoni videon 20 minutëshe në skedën Historia jonë

Së dyti blini një libër elektronik.

Së treti, ju mund të blini një Program Studimi në Shtëpi , të cilin mund ta punoni vetë , në shtëpinë tuaj

Së katërti rezervoni veten për një konsultë një për një për Profilin e Orientimit, ku vendosni /përsosni komunikimin e qartë të dyanshëm me ndihmësit tuaj shpirtërorë.

Varësisht se sa ju duan të ndjekin rritjen tuaj shpirtërore nuk janë mbi 600 kurse për spiritualitetin dhe shumë shërbime të tjera në dispozicion.

Eksploroni faqen e internetit www.enjoyinnerpeace.com.au dhe nëse keni ndonjë pyetje, thjesht bëni .

Gjoni viziton botën duke i mësuar njerëzit se si të flasim me Udhërrëfyesit e tyre të Shpirtit, të kenë besim te vetja, të gjejnë qëllimin e tyre të jetës dhe të kenë guxim ta ndjekin atë.

Nëse dëshironi që Gjoni të vijë në zonën tuaj, atëherë kontaktoni atë ose stafin e tij përmes faqes në internet www.enjoyinnerpeace.com.au .

Gjithashtu nëse ju jeni të rrjedhshëm në anglisht dhe ka gabime në translati në nga versioni anglisht për këtë version të përkthyer ju lutem zyre di kur dhe në qoftë se ju jeni të lumtur për të recheck përkthimit për ne, atëherë ne do të për fat të mirë përpara version dokumenti fjala për ju për të redaktuar. Faleminderit paraprakisht që na ndihmuat